Р Е Ш Е Н И Е
№ 4097

гр. София, 19.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 18 състав,** в публично заседание на 20.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **11293** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161, вр. чл. 144 и чл. 106 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба, подадена от Д. С. В., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ж.к. „М. I", [жилищен адрес] чрез упълномощения адв. Е. П. Е., срещу Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ № 1202101/13.08.2012 г., издаден на основание чл. 106, ал. 1 от ДОПК от Т. Х. Р.-Б. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., потвърден с Решение № АУ-22/19.10.2012 г. на Директора на ТД на НАП – С..

Жалбоподателката оспорва акта за установяване на задължения по декларация като излага съображения, че е незаконосъобразен, тъй като целият й брутен доход, посочен данъчната декларация в размер на 225 130,77 лв. е доход от трудови правоотношения – от труд, положен в С. в полза на сръбско дружество и въпреки, че е придобит на основание трудово правоотношение с местен работодател, този доход е от източник в С. по смисъла на чл. 8, ал. 2 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/. Поради изложеното, иска от съда да отмени оспорения акт, в частта в която доходът, изплатен от [фирма] за труд, положен в Република С. е квалифициран като доход от източник в страната и върху този доход е установено данъчно задължение за внасяне в размер на 12 931,92 лв. и е отказано възстановяване на недължимо авансово внесен данък в същия размер.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от упълномощения адв. Е., който поддържа жалбата. Позовава се на практика на ВАС по същия спор, между

същите страни, но за предходни данъчни периоди. Допълнителни съображения излага в представени писмени бележки. Претендира разноски.
Ответникът – Директора на ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител юрк. Т., оспорва жалбата като неоснователна. От съда иска да постанови решение, с което да потвърди АУЗД като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:
С вх. № 224391200595626/02.05.2012 г. Д. С. В. е подала в офис „М." на ТД на НАП – С. годишна данъчна декларация /Г./ по чл. 50 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/. В Приложение № 1А от Г. е декларирала доходи от трудови правоотношения, получени от източник в чужбина – С. от двама работодатели – [фирма] и „К. Ф. д.о.о." С. в размер общо на 225 130,77 лв. Удържаните задължителни осигурителни вноски са в размер на 3 338,00 лв. Годишната данъчна основа е в размер на 221 792,77 лв., а авансово удържаният данък – в размер на 12 931,92 лв. В Приложение № 9, Справка № 2, таблица 2.1 като брутен размер на дохода е посочен общият доход, получен от [фирма] и „К. Ф. д.о.о." С.. В колона 7 на същата таблица като допустим размер на данъчен кредит е посочена сумата от 22 179,28 лв., т.е. целият размер на дължимия данък по ЗДДФЛ. В част IV на декларацията В. е посочила обща годишна данъчна основа в размер на 221 792,77 лв., годишно данъчно задължение в размер на 22 179,28 лв. и данък за възстановяване в размер на 12 931,00 лв.
Издадена е Резолюция за извършване на проверка № 1202101/14.05.2012 г., с която е разпоредено на Т. Х. Р.-Б. да извърши проверка на Д. С. В., която да обхване установяването на надвнесен данък по Г. по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2011 г. с вх. № 224391200595626/02.05.2012 г. Изпратено е съобщение до Д. В. на основание чл. 103, ал. 1 от ДОПК, да се яви в ТД на НАП офис „М." при главен инспектор по приходите Т. Б. за отстраняване на несъответствия в подадената Г. по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2011 г. Съставено е и Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице изх. № 1594-05-144/26.07.2012 г. на ТД на НАП офис „М.", с което от жалбоподателката са изискани служебна бележка по чл. 45 от ЗДДФЛ за изплатени доходи от трудови правоотношения, издадена от К. Ф. България АД за 2011 г., както и да удостовери вида на валутата, в която са изплатени доходите и удържан данък върху доходите.
С вх. № 1594-05-144/13.08.2012 г. на ТД на НАП офис „М." е постъпило писмо от М. М., пълномощник на Д. В., с което са представени служебна бележка по чл. 45 от ЗДДФЛ за доходите, които е получила жалбоподателката за работата й в С., както и потвърждение за платен данък при източника.
След което е издаден Акт за установяване на задължение по декларация № 1202101/13.08.2012 г.
С АУЗД е констатирано, че В. неправилно е посочила в Приложение № 1А на данъчната декларация дохода от [фирма] в размер на 132 656,58 лв., както и удържаните осигуровки в размер на 3 338,00 лв. и удържания данък в размер на 12 931,92 лв., защото органът по приходите е направил извод, че доходът е от източник в страната, а удържаните осигуровки и данък са удържани съгласно българското законодателство. С оспорения АУЗД се определя годишно данъчно задължение от

получените доходи в размер на 221 792,77 лв., размер на признатия данъчен кредит 9 247,42 лв., авансово удържан данък 12 931,92 лв., дължим данък за довнасяне в размер на 0,00 лв. и надвнесен данък в размер на 0,00 лв.

АУЗД № 1202101/13.08.2012 г. е връчен на упълномощено лице от Д. В. на 31.08.2012 г., след което с вх. № 94-Д-923/14.09.2012 г., в срока по чл. 106, ал. 2 от ДОПК, е постъпила жалба до директора на ТД на НАП – С.. С решение по жалба срещу акт за установяване на задължението по чл. 106, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс № АУ-22/19.10.2012 г., издадено в срока по чл. 155, ал. 1, вр. чл. 144 от ДОПК, АУЗД № 1202101/13.08.2012 г. е потвърден. Решението е връчено на упълномощено лице от жалбоподателката чрез пощенски оператор на 31.10.2012 г., видно от представеното заверено копие от известие за доставяне, след което с вх. № 94-Д-923 от 14.11.2012 г. на ТД на НАП - С., в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, е постъпила настоящата жалба.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София - град, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт и от лице, което има правен интерес от оспорването.

Съгласно чл. 160, ал. 2, вр. чл. 144 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на акта, включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, че атакуваният АУЗД № 1202101/13.08.2012 г. е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 106, ал. 1 от ДОПК, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия.

АУЗД е незаконосъобразен, като издаден в противоречие с приложимите материалноправни разпоредби на чл. 8, ал. 2 от ЗДДФЛ и чл. 15, ал. 1 на Спогодбата за избягване на двойното данъчно облагане /СИДДО/ между Република България и Съюзна република Ю., поради което следва да бъде отменен, по следните съображения:

В настоящото производство не се спори, че Д. В. е полагала труд в С., вследствие преминаването й на работа там от [фирма] в „К. Ф. С.”, след преотстъпване от българското на сръбското дружество.

В чл. 8, ал. 2 от ЗДДФЛ изрично е посочено, че доходите от труд, положен в България, са от източник в Република България. А ал. 12 на същата разпоредба регламентира, че при определяне на източника на доход по този член мястото на изплащане на дохода не се взема предвид. В процесния случай е установено безспорно, че за данъчен период 2011 г. и българското дружество е изплащало трудово възнаграждение на В. и сръбското дружество, за което за процесния период тя е полагала труд. Няма данни, нито твърдения, че трудовото правоотношение на жалбоподателката е било прекратено с българското дружество, докато е работила на територията на С.. Освен това видно от приложения по делото Меморандум за разбирателство от 1 април 2008 г., сключен между К. Б. – директор възнаграждения и придобивки на К. Ф. и Д. В., изрично е посочено, че докато работи за сръбското дружество [фирма] жалбоподателката ще получава плащанията на всички възнаграждения и добавки посредством българските ведомости за заплати.

При наличие на СИДДО неправилно и приходните органи са тълкували нейните

разпоредби в разрез с българския закон. Правилно жалбоподателката се позовава на чл. 15, ал. 1 от СИДДО между Република България и Съюзна република Ю., която е приложима, като според тази разпоредба възнагражденията, получени от местно лице на едната договаряща държава въз основа на трудово правоотношение се облагат с данъци само в тази държава, освен ако трудът се полага в другата договаряща държава. В този смисъл доходът от положения труд в С. е обложен от тази държава и като се има предвид регламентацията на чл. 24 от Спогодбата незаконосъобразно приходните органи не са допуснали намаление (данъчен кредит) на данъка върху доходите на местното за България лице да се възстанови като данъчен кредит. Задължението в случая е и в двете държави, но Спогодбата дава възможност да се възстановява като данъчен кредит вече платеният в другата държава данък, тъй като той не е доход от източник в България, след като изцяло положения труд за цялата 2011 г. е в С.. В този смисъл са и решение по адм.д. № 6887/2012 г. на ВАС, VIII отделение относно АУЗД на Д. В. за 2009 г. и решение по адм.д. № 9222/2012 г. на ВАС, I отделение относно АУЗД на Д. В. за 2010 г.

С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав счита, че оспореният АУЗД № 1202101/13.08.2012 г. е незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен, като преписката се изпрати на приходните органи за ново произнасяне при съобразяване с мотивите на настоящето решение за възстановяване като данъчен кредит на платения данък.

При този изход на спора на жалбоподателката следва да бъдат присъдени направените по делото разноски, представляващи 10 лв. заплатена държавна такса.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 18–ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. С. В. Акт за установяване на задължение по декларация № 1202101/13.08.2012 г., издаден на основание чл. 106, ал. 1 от ДОПК от Т. Х. Р.-Б. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., потвърден с Решение № АУ-22/19.10.2012 г. на Директора на ТД на НАП – С..

ИЗПРАЩА административната преписка на ТД на НАП - С. за възстановяване на посочената сума в Г. по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2011 г. с вх. № 224391200595626/02.05.2012 г., предвид мотивите на настоящето съдебно решение.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С. да заплати на Д. С. В., ЕГН [ЕГН], сумата от 10 лв. (десет лева) разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

СЪДИЯ: